

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 23Ek/1992/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119423833
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kostúr
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6119423833.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: AMC správa nehnuteľností, s.r.o., so sídlom Kvačalova 15, 821 08 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 788 607 v konaní zast.: JUDr. Jánom Polomským, advokátom so sídlom Miletičova 21, 821 08 Bratislava - mestská časť Ružinov proti povinnému: I. H., nar. X.XX.XXXX, trvale bytom G. XXXX/XX, XXX XX H., o vymoženie peňažnej pohľadávky vo výške 675,93 Eur, trov exekúcie oprávneného a trov súdneho exekútora, o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 23Ek/1992/2019 zo dňa 26. marca 2020, takto

rozhodol:

Súd sťažnosť povinného **z a m i e t a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Dňa 26.03.2020 vydal Okresný súd Banská Bystrica konajúc vyšším súdnym úradníkom uznesenie pod sp. zn. 23Ek/1992/2019, ktorým návrh povinného na zastavenie exekúcie vedenej súdnym exekútorom JUDr. Martinom Závodským pod sp. zn. 345EX 17/20 zamietol.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 45 ods. 1, § 48 ods. 1, § 61k ods. 1, 2, 5, § 61l ods. 1, 2, 3, 4 zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“). V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že exekučný súd v konaní o návrhu povinného na zastavenie exekúcie skúma oprávnenosť a dôvodnosť začatia exekúcie, pričom pre posúdenie návrhu na zastavenie exekúcie je rozhodujúci stav ku dňu začatia exekučného konania, t.j. moment podania návrhu na vykonanie exekúcie. Ďalej uviedol, že dôkazné bremeno ohľadom tvrdení uvedených v návrhu na zastavenie exekúcie zaťažuje výlučne povinného, ktorý predmetný návrh podal, pričom súd môže prihliadnuť len na tie skutočnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu. Tiež uviedol, že ustanovenie § 61k ods. 1 Exekučného poriadku taxatívne vymenúva dôvody, pre ktoré musí súd exekúciu zastaviť, a to bez ohľadu na to, či to účastník konania navrhol. Súčasne uviedol, že preskúmal návrh povinného na zastavenie exekúcie v zmysle ustanovení Exekučného poriadku a na základe toho mal za preukázané, že povinný podal návrh na zastavenie exekúcie v zákonnej lehote, avšak jeho návrhu nie je možné vyhovieť, nakoľko osoba povinná nepreukázala žiadny z dôvodov na zastavenie exekúcie. Čo sa týka spochybnenia oprávnenosti a zákonnosti predloženého exekučného titulu zo strany povinného, ktorý považuje predmetnú exekúciu od počiatku za nezákonnú, keďže túto považuje za neprípustnú z dôvodu, že uznesenie č.k. 21C/101/2014-234 súvisí s návrhom na preskúmanie nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov vedených pod sp. zn. 10C/45/2019 a sp. zn. 19C/6/2020 súd konajúci prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka uviedol, že mal na základe predloženého spisového materiálu a predložených dôkazov za preukázané, že o trovách prvostupňového a odvolacieho konania rozhodol Okresný súd Bratislava II. uznesením, č.k. 21C/101/2014-234 zo dňa 31.05.2019, voči ktorému podal povinný sťažnosť, avšak táto mu bola uznesením, ktoré vydal sudca, č.k. 21C/101/2014-250 zo dňa 12.07.2019 ako nedôvodná zamietnutá. Predmetné uznesenie Okresného súdu Bratislava II, č.k. 21C/101/2014-234 zo dňa 31.05.2019, tak nadobudlo právoplatnosť dňa 05.08.2019 a vykonateľnosť

dňa 09.08.2019, pričom na tomto fakte nemení nič ani skutočnosť, že povinný inicioval konanie o návrhu na preskúmanie nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu. Vyšší súdny úradník ďalej skonštatoval, že povinným iniciované konanie nemá žiadny vplyv na predložený exekučný titul a vymáhanú pohľadávku v rámci predmetného exekučného konania. Súčasne uviedol, že v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je možné domáhať sa nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, avšak nie preskúmania rozhodnutia určitého orgánu, na čo slúžia v občianskom právnom konaní výhradne opravné prostriedky. Rovnako dodal, že ak by aj bolo úmyslom povinného domáhať sa náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., predpokladom domáhania sa škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia pre nezákonnosť (§ 6 zákona č. 514/2003 Z.z.) a škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom zas podklad od príslušného orgánu deklarujúci porušenie povinnosti orgánu verejnej moci, ktorým boli porušené práva účastníka konania (§ 9 zákona č. 514/2003 Z.z.). Ďalej uviedol, že povinný vo svojom návrhu nepreukázal, že disponuje rozhodnutím, ktoré zrušuje alebo mení právoplatné rozhodnutie pre nezákonnosť, a ani že disponuje podkladom od príslušného orgánu deklarujúcim porušenie povinnosti orgánu verejnej moci, ktorým boli porušené práva účastníka konania. Súčasne skonštatoval, že samotné iniciovanie konania o návrhu na preskúmanie nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu nemá odkladný účinok, a teda nemôže byť na ujmu práv oprávneného v rámci predmetného exekučného konania. Tiež v súvislosti so spochybňovaním oprávnenosti a zákonnosti exekučného titulu, poukázal zároveň na skutočnosť, že vykonávacie konanie (exekučné konanie) nepredchádza základnému konaniu, výsledkom ktorého bol vykonateľný exekučný titul. To znamená, že najskôr musel o nároku oprávneného rozhodnúť prvoinštančný súd v základnom konaní a na základe sťažnosti povinného odvolací súd v odvolacom konaní, a až následne, z dôvodu neuhradenia judikovanej pohľadávky povinným si oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie, aby sa núteným spôsobom vykonalo to, čo nebolo dobrovoľne (zo strany povinného) splnené. Súd konajúci prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka v tomto bode súčasne zdôraznil, že skutočnosti, ktoré povinný namietal vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie, exekučný súd nepreskúmava, nakoľko v exekučnom konaní sa súd v rámci podaného návrhu na zastavenie exekúcie zaoberá len takými okolnosťami, ktoré nastali až po vzniku exekučného titulu. Ďalej uviedol, že vo vykonávacom konaní exekučný súd musí vychádzať z rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom, pretože sa vykonáva len to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté v základnom konaní. Súčasne uviedol, že exekučným titulom, ktorý môže súd skúmať po hmotnoprávnej stránke, teda z materiálnej právoplatnosti je len rozhodcovský rozsudok a notárska zápisnica. Pričom prípadné nedostatky základného konania, ktoré povinný namietal, nie sú pre exekučné konanie relevantné a povinný ich mal namietat' v základnom konaní, čo aj urobil, avšak sudca Okresného súdu Bratislava II uznesením č.k. 21C/101/2014-250 zo dňa 12.07.2019 jeho sťažnosť ako nedôvodnú zamietol. A na základe týchto skutočností trvajú aj naďalej nároky oprávneného vyplývajúce z právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, ktoré sú spôsobilé byť predmetom núteného výkonu v rámci exekúcie. A na záver považuje súd konajúci prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka za nepochybné, že návrh podaný povinným je nedôvodný, nakoľko povinný v podanom návrhu nepreukázal ani jeden zákonný dôvod, pre ktorý by bolo možné jeho návrhu vyhovieť. A preto súd návrh povinného ako nedôvodný v celom rozsahu podľa § 611 ods. 3 Exekučného poriadku zamietol.

3. Proti tomuto uzneseniu podal povinný sťažnosť, v ktorej uviedol, že s napadnutým rozhodnutím nesúhlasí. Povinný namietal tú skutočnosť, že oprávnenie exekučného súdu skúmať zákonnosť exekučného titulu je v ktoromkoľvek štádiu konania, pričom v bode 5 napadnutého uznesenia bolo opísané len to, čo už bolo uvedené povinným v návrhu na zastavenie exekúcie EX 345 EX17/20 avšak toto vedome nebolo preskúmané exekučným súdom. Súčasne uviedol, že návrh na preskúmanie nezákonného rozhodnutia a neoprávneného úradného postupu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov Co 215/2018, bol podaný dňa 18.06.2019 a súvisí s konaniami sp. zn. 21C/101/2014, 7Co 2015/2018, 7Co 2017/2018, IČS: 1214212651. Zároveň povinný s poukazom na ust. § 3 a § 4 zákona č. 514/2003 Z.z. tvrdí, že nezákonným hore uvedeným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom mu vznikla škoda, ktorú si oprávnený až po podaní návrhu na preskúmanie nezákonného rozhodnutia a neoprávneného úradného postupu začal vymáhať exekúciou. A z týchto dôvodov považuje povinný predmetnú exekúciu od počiatku za nezákonnú, keď táto je podľa povinného neprípustná z dôvodu, že uznesenie č.k. 21C/101/2014-234 súvisí s návrhom na preskúmanie nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov pod č.k. 10C/45/2019 a 19C/6/2020. Z uvedeného dôvodu tiež prebiehajúca exekúcia trpí podľa povinného procesnou chybou, ktorá predmetnú exekúciu činí neprípustnou, a preto navrhuje exekúciu zastaviť, oprávnenému uložiť povinnosť zaplatiť trovy exekúcie

a súčasne žiadnemu z účastníkov nepriznať právo na náhradu trov konania. Pričom všetky dôkazy podľa povinného boli predložené a sú zaevidované v exekučnom spise.

4. K sťažnosti povinného sa podaním doručeným súdu dňa 28.05.2020 vyjadril prostredníctvom právneho zástupcu aj oprávnený, ktorý vo svojom podaní vyjadril názor, že povinný v podanej sťažnosti uviedol iba skutočnosti, v ktorých sám vidí dôvody pre zastavenie exekúcie, avšak ku ktorým sa už vyjadril oprávnený vo svojom podaní zo dňa 04.02.2020, ako aj súd v napadnutom uznesení. Súčasne povinný iné dôvody, pre ktoré by mala byť exekúcia zastavená neuvádza. A teda nakoľko povinný neuviedol v sťažnosti žiadne nové skutočnosti ani nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by zakladali dôvod pre zastavenie exekúcie, je podľa oprávneného potrebné opätovne ustáliť, už oprávneným tvrdené a rovnako súdom deklarované, že povinný nepreukázal ani jeden z dôvodov na zastavenie exekúcie a taktiež tu neexistuje ani dôvod na odklad exekúcie podľa §61h zákona č. 233/1995 Z.z. Pričom dôvody, ktoré uvádza povinný vo svojej sťažnosti nie je možné subsumovať pod žiadny z taxatívne vymedzených dôvodov na zastavenie exekúcie vymedzených v § 61k ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z.. A nakoľko oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dôvodne, povinný do dnešného dňa vymáhanú pohľadávku neuhradil, a teda má oprávnený za to, že sťažnosť povinného nie je dôvodná, a preto navrhuje sťažnosť povinného ako nedôvodnú zamietnuť.

5. Podľa §-u 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

6. Podľa §-u 200 prvej vety Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

7. Podľa §-u 239 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

8. Podľa §-u 248 CSP, o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

9. Podľa §-u 249 CSP, súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

10. Podľa §-u 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

11. Preskúmaním podanej sťažnosti súd zistil, že táto bola zaslaná do elektronickej schránky súdu dňa 27.04.2020 a smeruje voči rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka. Keďže sťažnosťou napadnuté uznesenie bolo povinnému doručené dňa 10.04.2020, bola teda sťažnosť s poukazom na § 1 písm. b) zákona č. 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony účinnom od 27.03.2020 podaná v zákonom stanovenej lehote (§242 CSP).

12. Sudca prvej inštancie preskúmaním sťažnosti povinného, bez nariadenia pojednávania podľa § 249 CSP, a po preskúmaní napadnutého uznesenia dospel k záveru, že sťažnosť povinného nie je dôvodná, a preto ju podľa § 250 ods. 1 CSP v celom rozsahu zamietol.

13. Z obsahu spisu súd zistil, že exekučné konanie sa začalo dňa 06.11.2019, kedy bol exekučnému súdu doručený návrh na vykonanie exekúcie. Vyšší súdny úradník vydal na podklade exekučného titulu - uzneseniu Okresného súdu Bratislava II., č.k. 21C/101/2014-234 zo dňa 31.05.2019 v spojitosti s uznesením Okresného súdu Bratislava II., č.k. 21C/101/2014-250 zo dňa 12.07.2019, ktoré nadobudlo vykonateľnosť dňa 09.08.2019, dňa 17.1.2020 poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi JUDr. Martinovi Závodskému (345EX 17/2020). Dňa 29.01.2020 bol v zákonnej lehote doručený poverenému súdnemu exekútorovi návrh povinného na zastavenie exekúcie, ktorý ho postúpil s vyjadrením právneho zástupcu oprávneného súdu. Následne vyšší súdny úradník vydal sťažnosťou napadnuté uznesenie.

14. Podľa §-u 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom uznesení.

15. Napriek zneniu citovaného ustanovenia § 202 ods. 2 Exekučného poriadku súd k veci uvádza, že vyšší súdny úradník správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil i správny právny záver a svoje rozhodnutie správne a v zmysle zákona odôvodnil. Sudca sa preto v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia, pričom na doplnenie ešte uvádza, že povinný ani vo svojej sťažnosti neuviedol žiadne zákonné dôvody na zastavenie exekúcie. Vyšší súdny úradník preto správne postupoval, ak návrh povinného na zastavenie exekúcie v plnom rozsahu zamietol.

16. V tejto súvislosti aj vzhľadom na prejavy nespokojnosti sťažovateľa s napadnutým rozhodnutím okresného súdu sudca uvádza, že účelom exekučného konania je nútená realizácia exekučného titulu vykonaná zásahom do majetkových práv povinného. Uskutočňuje sa za podmienok a predpokladov vymedzených procesnými predpismi s cieľom uspokojiť pohľadávku oprávneného, ktorá mu bola priznaná vykonateľným rozhodnutím súdu. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ (povinný) sa s právnym názorom súdu (konajúceho vyššieho súdneho úradníka) nestotožňuje, nemôže viesť k záveru, že vyšší súdny úradník vedome nepreskúmal návrh povinného na zastavenie exekúcie. Sudca v tejto súvislosti poukazuje na body 18 a 19 napadnutého uznesenia, kde konajúci vyšší súdny úradník jasne a zrozumiteľne uviedol, prečo nebolo možné návrhu povinného na zastavenie exekúcie vyhovieť. Sudca v tejto súvislosti ešte zdôrazňuje, že povinný bez toho, aby disponoval akýmkoľvek dôkazom, ktorý by preukazoval jeho subjektívne tvrdenia o nezákonnosti predložených exekučného titulu uviedol, že mu „nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom vznikla škoda.“ Pričom samotné iniciovanie konania o návrhu na preskúmanie nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu nemá odkladný účinok a teda samo o sebe nie je dôvodom na zastavenie exekúcie.

17. Na záver sudca ešte uvádza, že základné právo na súdnu a inú právnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (v danom prípade povinného) vrátane ich dôvodov a námietok. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho implikovať povinnosť súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súd je však povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 329/04, II. ÚS 106/05, III. ÚS 32/07, III. ÚS 302/09, III. ÚS 75/2010), čomu podľa názoru sudcu učinil konajúci vyšší súdny úradník napadnutým uznesením zadosť.

18. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a citované ustanovenia právnych predpisov, súd sťažnosť povinného podľa § 250 ods. 1 CSP ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.